

ภาคผนวก ข.

คำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ 1061/2557

○ คำสั่ง

(ต. ๒๑)

คำร้องที่ ๘๓๓/๒๕๕๖
คำสั่งที่ ๑๐๖๑/๒๕๕๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๓๐ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ระหว่าง { นายเชียร นาคะ ผู้ฟ้องคดี
กรมพัฒนาที่ดิน ที่ ๑
อธิบดีกรมพัฒนาที่ดิน ที่ ๒
กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ที่ ๓
ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ที่ ๔ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่ง โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๖๘๘/๒๕๕๖ หมายเลขแดงที่ ๑๔๓๐/๒๕๕๖ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการพลเรือน ดำรงตำแหน่งวิศวกรโยธาชำนาญการพิเศษ กลุ่มมาตรฐานการสำรวจออกแบบการพัฒนาที่ดินด้านวิศวกรรม สำนักวิศวกรรมเพื่อการพัฒนาที่ดิน กรมพัฒนาที่ดิน กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เหตุพิพาทสืบเนื่องจาก อ.ก.พ. กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ได้มีมติอนุมัติการปรับปรุงการกำหนดตำแหน่งผู้อำนวยการ

/ระดับต้น...

ระดับต้น เป็นตำแหน่งผู้อำนวยการ ระดับสูง ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำนวน ๓ ตำแหน่ง หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยรองอธิบดีด้านบริหารได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๕ แจ้งข้าราชการที่มีคุณสมบัติครบตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด เสนอผลการปฏิบัติงานย้อนหลัง ๒ ปี โดยให้รวบรวมส่งถึงกองการเจ้าหน้าที่ภายในวันอังคารที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๕ เพื่อประกอบการพิจารณาในการเลื่อนตำแหน่ง แต่ปรากฏว่า สำนักวิศวกรรมเพื่อการพัฒนา ที่ดินไม่ได้แจ้งเรื่องดังกล่าวให้ข้าราชการในสังกัดทราบ ทำให้ผู้ฟ้องคดีกับเพื่อนอีก ๒ คน ถึง ๓ คน ที่มีคุณสมบัติครบถ้วนไม่ทราบเรื่อง จนกระทั่งเมื่อวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๕ ผู้ฟ้องคดีได้ทราบเรื่องดังกล่าวจากเพื่อนข้าราชการสำนักอื่น จึงเสนอผลการปฏิบัติงานย้อนหลัง ๒ ปี เพื่อประกอบการพิจารณาในการเลื่อนตำแหน่งดังกล่าว ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ได้มีคำสั่งกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ที่ ๒๕๗/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๕ เลื่อนตำแหน่งข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ ระดับสูง จำนวน ๓ ราย โดยไม่ปรากฏชื่อผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากนายสุรพล หิรัญวัฒน์ศิริ ผู้อำนวยการสำนักวิศวกรรมเพื่อการพัฒนา ที่ดิน ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี ไม่ได้แจ้งเวียนหนังสือฉบับดังกล่าวให้ข้าราชการในสำนักและผู้ฟ้องคดีทราบ อีกทั้งนายสุรพลเป็นผู้มีคุณสมบัติครบและอยู่ในเกณฑ์ที่จะได้รับการคัดเลือกให้ดำรงตำแหน่งดังกล่าวด้วยผู้หนึ่ง ซึ่งนายสุรพลได้ส่งผลการปฏิบัติงานเพื่อประกอบการพิจารณาในการเลื่อนตำแหน่งดังกล่าว และได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ ระดับสูง นอกจากนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๕ แจ้งให้ผู้สมัครส่งผลการปฏิบัติงานย้อนหลัง ๒ ปี ภายในวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๕ ทำให้มีระยะเวลาจัดเตรียมผลการปฏิบัติงานเพียง ๖ วัน การกระทำดังกล่าว มีลักษณะเป็นการรวบรัดเพื่อต้องการให้บุคคลบางคนเท่านั้นได้ใช้สิทธิเสนอผลการปฏิบัติงาน ซึ่งเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม และหลังจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับแบบแสดงผลการปฏิบัติงานแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้แจ้งให้ผู้ที่เข้ารับการคัดเลือกแสดงวิสัยทัศน์ว่าเป็นผู้มีคุณสมบัติและความสามารถเหมาะสมกับตำแหน่งที่แต่งตั้งแต่อย่างใด คงพิจารณาเฉพาะเอกสารแบบแสดงผลการปฏิบัติงานแล้วสรุปความเห็นเสนอผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้แต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการ ระดับสูง ดังกล่าวเท่านั้น จึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อผู้ฟ้องคดีทราบคำสั่งกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ที่ ๒๕๗/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๕ ดังกล่าวแล้วจึงได้ยื่นหนังสือฉบับ

/ลงวันที่ ๒๓...

ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๕ อุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ปัจจุบันผู้ฟ้องคดียังไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณา จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง เมื่อวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๖

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เพิกถอนคำสั่งกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ที่ ๒๕๗/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๕ แล้วดำเนินการใหม่ให้ถูกต้อง

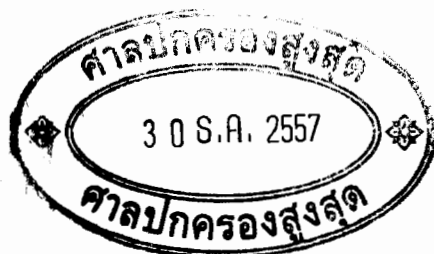
ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ มีคำสั่งกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ที่ ๒๕๗/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๕ เรื่อง เลื่อนข้าราชการให้ดำรงตำแหน่งประเภทอำนวยการ ระดับสูง โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและมีคำขอให้ศาลพิพากษาเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว กรณีเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้เสนอผลงานเข้ารับการคัดเลือกเพื่อเลื่อนตำแหน่งดังกล่าว จึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายจากคำสั่งดังกล่าว และมีคำขอที่ศาลสามารถกำหนดค่าบังคับได้ ตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครองตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๕ อุทธรณ์คำสั่งกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ที่ ๒๕๗/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๕ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการร้องทุกข์ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๒๒ และมาตรา ๑๒๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ อันเป็นการดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายตามที่กฎหมายกำหนดไว้โดยเฉพาะแล้ว ซึ่งคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม หรือ ก.พ.ค. เป็นผู้มีอำนาจวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์นี้ เนื่องจากเป็นการร้องทุกข์ที่เหตุเกิดจากปลัดกระทรวง และโดยที่ข้อ ๕๕ ของกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๒ กำหนดว่า การพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ ที่ร้องต่อ ก.พ.ค. ให้องค์คณะวินิจฉัยดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันได้รับคำร้องทุกข์ ถ้ามีความจำเป็นไม่อาจพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในเวลาดังกล่าวได้ ให้ขยายเวลาได้อีกสองครั้ง ครั้งละไม่เกิน

/สามสิบวัน...

สามสิบวัน โดยให้บันทึกเหตุผลความจำเป็นไว้ด้วย แต่ถ้าขยายเวลาแล้วก็ยังไม่แล้วเสร็จ ให้ประธาน ก.พ.ค. พิจารณากำหนดมาตรการที่จะทำให้การพิจารณาวินิจฉัยแล้วเสร็จ โดยเร็ว และบันทึกไว้เป็นหลักฐาน ดังนั้น ก.พ.ค. จึงมีระยะเวลาพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ ดังกล่าวให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีดังกล่าว เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องทุกข์ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๕ โดยมีเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ลงลายมือชื่อรับคำร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๕ จึงครบกำหนดระยะเวลาการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ในวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๕ ข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อครบกำหนดเวลาดังกล่าวแล้วผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ กรณีจึงต้องถือว่า มีเหตุแห่งการฟ้องคดีและผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้เหตุแห่งการฟ้องคดีดังกล่าวนับแต่วันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๕ ซึ่งผู้ฟ้องคดีชอบที่จะฟ้องคดีต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๕ ถึงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๕ การที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำฟ้องคดีนี้ต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๖ จึงเป็นการฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ความว่า คำสั่งกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ที่ ๒๕๗/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๕ ไม่ได้ระบุระยะเวลาในการอุทธรณ์คำสั่งหรือสิทธิในการโต้แย้งสิทธิในการอุทธรณ์ รวมทั้งสิทธิในการฟ้องคดีในคำสั่งดังกล่าว อันเป็นการฝ่าฝืน มาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งบัญญัติให้ขยายเป็นหนึ่งปี นับแต่วันที่ได้รับคำสั่งทางปกครอง และฝ่าฝืนมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งผู้ออกคำสั่งไม่ได้ระบุวิธีการยื่นคำฟ้องและระยะเวลาสำหรับยื่นคำฟ้องไว้ในคำสั่งดังกล่าว ระยะเวลาในการฟ้องคดีจึงขยายเป็นหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง การที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีในวันสุดท้ายของระยะเวลาวินิจฉัยคำร้องทุกข์ ย่อมไม่ถูกต้อง เนื่องจากกฎหมายไม่ได้กำหนดให้หน้าที่ในการวินิจฉัยอุทธรณ์เป็นหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจทราบถึงกำหนดวันเวลาดังกล่าวได้ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคดีนี้เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมในการปฏิบัติราชการ บุคคลอื่นจะได้ไม่ถูกกระทำเช่นผู้ฟ้องคดีอีก ศาลรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี

/ไว้พิจารณา...

ไว้พิจารณาได้ ตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ขอให้กลับคำสั่งศาลปกครองชั้นต้นเป็นรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาพิพากษาต่อไป

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า ศาลปกครองจะรับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ บัญญัติว่า การฟ้องคดีปกครองจะต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี หรือนับแต่วันที่พ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอต่อหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดและไม่ได้รับหนังสือชี้แจงจากหน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือได้รับแต่เป็นคำชี้แจงที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่มีเหตุผลแล้วแต่กรณี เว้นแต่จะมีบทกฎหมายเฉพาะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น และมาตรา ๕๐ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า คำสั่งใดที่อาจฟ้องต่อศาลปกครองได้ให้ผู้ออกคำสั่งระบุนิติการยื่นคำฟ้องและระยะเวลาสำหรับยื่นคำฟ้องไว้ในคำสั่งดังกล่าวด้วย วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีที่ปรากฏต่อผู้ออกคำสั่งใดในภายหลังว่า ตนมิได้ปฏิบัติตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้นั้นดำเนินการแจ้งข้อความซึ่งพึงระบุนิตินิติการให้ผู้รับคำสั่งทราบโดยไม่ชักช้า ในกรณีนี้ให้ระยะเวลาสำหรับยื่นคำฟ้องเริ่มนับใหม่ นับแต่วันที่ผู้รับคำสั่งได้รับแจ้งข้อความดังกล่าว วรรคสาม บัญญัติว่า ถ้าไม่มีการแจ้งใหม่ตามวรรคสองและระยะเวลาสำหรับยื่นคำฟ้องมีกำหนดน้อยกว่าหนึ่งปี ให้ขยายเวลาสำหรับยื่นคำฟ้องเป็นหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๕ อุทธรณ์คำสั่งกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ที่ ๒๕๗/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๕ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ซึ่งถือเป็นการร้องทุกข์ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๒๒ และมาตรา ๑๒๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยคณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม หรือ ก.พ.ค. เป็นผู้มีอำนาจวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์นี้ เนื่องจากเป็นการร้องทุกข์ที่เกิดจากปลัดกระทรวง และโดยที่ข้อ ๕๕ ของ กฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยกฎ ก.พ.ค. ว่าด้วยการร้องทุกข์และการพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๒ กำหนดว่า การพิจารณาวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์ ที่ร้องต่อ ก.พ.ค. ให้องค์คณะ

วินิจฉัย...

วินิจฉัยดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันได้รับคำร้องทุกข์ ถ้ามีความจำเป็น ไม่อาจพิจารณาให้แล้วเสร็จภายในเวลาดังกล่าวได้ ให้ขยายเวลาได้อีกสองครั้ง ครั้งละ ไม่เกินสามสิบวัน โดยให้บันทึกเหตุผลความจำเป็นไว้ด้วย แต่ถ้าขยายเวลาแล้วก็ยังไม่แล้วเสร็จ ให้ประธาน ก.พ.ค. พิจารณากำหนดมาตรการที่จะทำให้การพิจารณาวินิจฉัย แล้วเสร็จโดยเร็ว และบันทึกไว้เป็นหลักฐาน ดังนั้น ก.พ.ค. จึงมีระยะเวลาพิจารณาเรื่อง ร้องทุกข์ดังกล่าวให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือ ร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี ซึ่งข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องทุกข์ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๕ โดยมีเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ลงลายมือชื่อรับคำร้องทุกข์ของ ผู้ฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๕ จึงครบกำหนดระยะเวลาการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ ในวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๕ กรณีจึงต้องถือว่ามีเหตุแห่งการฟ้องคดีและผู้ฟ้องคดีรู้หรือ ควรรู้เหตุแห่งการฟ้องคดีนับแต่วันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๕๕ ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจะต้องยื่น ฟ้องคดีภายในเก้าสิบวันนับแต่วันดังกล่าว ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ คือ ภายในวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๕ การที่ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๖ จึงเป็นการยื่นฟ้องคดีเมื่อพ้น กำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธี พิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และการพิจารณาคดีนี้เพื่อประโยชน์ในการเลื่อนตำแหน่ง ของผู้ฟ้องคดีซึ่งถือเป็นประโยชน์เฉพาะตัวของผู้ฟ้องคดีหาใช่เป็นประโยชน์ส่วนรวมไม่ จึงไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ตามมาตรา ๕๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน ดังที่ ผู้ฟ้องคดีอ้าง สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งว่า ผู้ออกคำสั่งไม่ได้ระบุนิติการยื่นคำฟ้อง และระยะเวลาสำหรับยื่นคำฟ้องไว้ในคำสั่ง ระยะเวลาในการฟ้องคดีจึงขยายเป็นหนึ่งปีนับแต่ วันที่ได้รับคำสั่ง นั้น เห็นว่า การแจ้งสิทธิการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นกรณีที่ผู้มีอำนาจวินิจฉัย อุทธรณ์ได้พิจารณาคำอุทธรณ์แล้ว และได้แจ้งผลการพิจารณาคำอุทธรณ์ให้ผู้อุทธรณ์คำสั่ง ทางปกครองทราบ หากผู้อุทธรณ์คำสั่งทางปกครองดังกล่าวไม่เห็นด้วย สามารถใช้สิทธิ ฟ้องคดีต่อศาลเพื่อขอให้เพิกถอนคำสั่งทางปกครองและผลการพิจารณาคำอุทธรณ์ได้ภายใน กำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามนัยมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและ วิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่หากไม่มีการแจ้งสิทธิการฟ้องคดีจะทำให้ ระยะเวลาการฟ้องคดีต่อศาลขยายเป็นหนึ่งปีตามมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว เมื่อปรากฏว่าผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องทุกข์แต่ยังไม่ได้รับแจ้งผลการวินิจฉัยคำร้องทุกข์ จึงไม่ใช่

/กรณีตามที่...

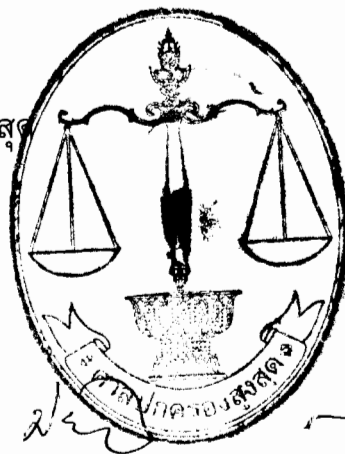
กรณีตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ได้แจ้งสิทธิการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว อันจะทำให้ระยะเวลาในการฟ้องคดีขยายเป็นหนึ่งปีตามข้ออ้างของผู้ฟ้องคดี ดังนั้น เมื่อครบกำหนดระยะเวลาตามกฎหมายในการวินิจฉัยคำร้องทุกข์ หากผู้ฟ้องคดียังไม่ได้รับแจ้งผลการวินิจฉัยคำร้องทุกข์ ผู้ฟ้องคดีจะต้องยื่นฟ้องคดีภายในเก้าสิบวันนับแต่วันดังกล่าว ตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ คำร้องอุทธรณ์คำสั่งของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น ศาลปกครองไม่อาจรับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาได้ และด้วยเหตุที่ได้วินิจฉัยไปแล้วนั้น จึงไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยในประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์เรื่องคำสั่งกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ที่ ๒๕๗/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๕๕ ไม่ได้ระบุระยะเวลาสำหรับการอุทธรณ์หรือการโต้แย้งไว้อีก เนื่องจากไม่ทำให้ผลของคำสั่งเปลี่ยนแปลงไป ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายสมชาย เอ็มโอช
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายวิษณุ วรรุญญ
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายวรวิทย์ กังศศิเทียม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

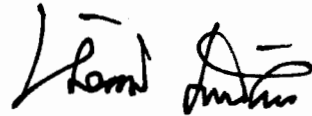
นายประสิทธิ์ศักดิ์ มีลาภ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

มีบันทึกประธานศาลปกครองสูงสุด
กรณีตุลาการศาลปกครองมีเหตุจำเป็น
ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีคำร้องที่ ๘๓๓/๒๕๕๖ ได้ทำคำสั่งที่ ๑๐๖๑/๒๕๕๗ โดย นายวรวิทย์ กังศศิเทียม ตุลาการศาลปกครองสูงสุด ซึ่งร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะ และได้ลงลายมือชื่อไว้แล้วในต้นร่างคำสั่ง แต่เนื่องจากนายวรวิทย์ กังศศิเทียม พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ก่อนที่จะลงลายมือชื่อในคำสั่งนี้ จึงบันทึกไว้เป็นสำคัญ

(นายหัสวุฒิ วิฑิตวิริยกุล)
ประธานศาลปกครองสูงสุด